

Arrest

nr. 189 278 van 30 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 2 november 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 september 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), alle aan de verzoekende partijen op 1 oktober 2015 ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, komen op 1 oktober 2010 België binnen en vragen op dezelfde dag asiel aan. Op 28 februari 2011 beslist de adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 22 februari 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 18 maart 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 21 april 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqüies}). Bij arrest nr. 72 397 van 21 december 2011 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissingen.

1.4. Op 26 april 2011 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Er worden medische elementen in hoofde van hun zoon ingeroepen.

1.4.1. Nadat de aanvraag uit punt 1.4. op 26 mei 2011 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 9 januari 2014 ongegrond bevonden en wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 135 814 van 5 januari 2015 vernietigt de Raad deze beslissingen.

1.4.2. Op 31 maart 2015 wordt de aanvraag uit punt 1.4. opnieuw ongegrond bevonden. Bij arrest nr. 189 277 van 30 juni 2017 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.5. Op 27 juni 2014 wordt ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}) genomen.

1.6. Op 27 juni 2014 wordt de verzoekende partijen tevens een inreisverbod (bijlage 13^{sexies}) voor drie jaar opgelegd. Bij arresten nrs. 135 815 en 135 813 van 5 januari 2015 vernietigt de Raad deze beslissingen.

1.7. Op 11 juli 2014 wordt aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.8. Op 1 oktober 2014 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 14 september 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen op 1 oktober 2015 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de genaamden,

(…)

opgesteld en ondertekend door de advocaat van de betrokkenen op 30.09.2014 en ingediend op 01.10.2014, gevolgd door een positieve adrescontrole op 31.10.2014, waarvoor een attest van inontvangstname, bijlage 3 werd afgeleverd aan beide betrokkenen op 03.11.2014,

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag dd. 01.10.2010 werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op 28.02.2011 afgesloten door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met de weigering om aan hen de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan hen subsidiaire bescherming te verlenen. De

bevoegde asielinstantie wees onder meer op de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas en op de incoherenties. Deze definitieve weigeringsbeslissing werd hen betekend dd. 01.03.2011.

De duur van de procedure – namelijk zo'n 4 maanden en 27 dagen – was zeker niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Op 21.04.2011 werden de betrokkenen het voorwerp van een bevel om het grondgebied binnen de 7 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinquies, hen betekend op 29.04.2011. Ze hebben echter nagelaten om aan deze verplichting gevolg te geven. Uit een dergelijk verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op de regularisatie van hun verblijfstoestand.

De betrokkenen halen aan dat hun 2 meerderjarige kinderen ernstig ziek zijn en dat die een regularisatieverzoek op grond van art. 9 ter hebben ingediend op basis van medische redenen. Er wordt informatie verschaft inzake die medische problematiek. De verzoekers stellen dat wat hun zoon N. (...) betreft, een uitwijzing naar het herkomstland tot een schending van art. 2 en 3 EVRM zou leiden gezien zijn medische toestand, terwijl een verwijdering naar Rusland dramatische gevolgen zou hebben voor het psychische en fysieke welzijn van hun dochter R. (...), die zelfs niet in staat zou zijn om te reizen. Verder wijzen ze op de nood aan mantelzorg voor deze kinderen. De gezondheidstoestand van mevrouw zelf zou ook te lijden hebben onder de voortdurende zorgen voor haar kinderen en de onzekerheid over een verder verblijf in België. De betrokkenen doen een beroep op art. 8 EVRM om hun recht op gezinsleven met hun meerderjarige kinderen te doen gelden. Ze verwijzen naar het proportionaliteitsbeginsel in relatie tot art. 8 EVRM.

Hierop dient geantwoord te worden dat deze argumentatie met inbegrip van de aanhaling van de art. 2, 3 en 8 EVRM, helemaal gefundeerd is op een hangende aanvraag art. 9 ter wat de meerderjarige kinderen betreft. Deze aanvraag werd inmiddels echter op negatieve wijze afgesloten. De medische problematiek werd niet weerhouden. Bijgevolg vormt de medische toestand van de kinderen en het beroep op de artikelen van het EVRM geen buitengewone omstandigheid om de aanvraag op basis van art. 9 bis in te dienen.

Mevrouw wijst bovendien op haar eigen gezondheidstoestand. Desaangaande dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis, dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven en aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Opgemerkt wordt dat de betrokkenen weten hoe de procedure om een aanvraag op basis van art. 9 ter in te dienen, in elkaar zit, want ze hebben reeds 4 regularisatieverzoeken ingediend op grond van dit artikel, die allemaal werden afgesloten met een weigeringsbeslissing.

(De aanvraag van

- 22.02.2011 werd afgesloten op 18.03.2011 met een onontvankelijke beslissing, betekend dd. 07.04.2011.

- 18.03.2014 werd geweigerd met opnieuw een onontvankelijke beslissing dd. 23.04.2014, betekend dd. 20.05.2014,

- 26.04.2011 en 30.09.2014 werden ongegrond gezet op 31.03.2015, met betekening op 14.04.2015.)

De medische problematiek kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Huidige beslissing geldt voor alle gezinsleden zodat er geen sprake is van een schending van art. 8 EVRM.

Huidige beslissing houdt geen gedwongen terugleiding naar de grens of een gedwongen verwijdering naar het herkomstland of naar een derde land in.

De overige elementen, aangehaald in de rubriek met de titel "IV. Ten gronde," handelt voornamelijk over het recht op een gezinsleven op grond van art. 8 EVRM. Daar de aanvraag onontvankelijk is, kan niet verder worden ingegaan op de gegrondheid. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (...)"

1.9. Op 14 september 2015 wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing, die op 1 oktober 2015 aan de verzoekende partijen ter kennis worden gebracht. De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van de eerste verzoekster werd genomen en op gelijkkluidende motieven als de derde bestreden beslissing, die ten aanzien van de tweede verzoeker werd genomen, is gestoeld, is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Aan mevrouw, de genaamde:

(...)

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

De betrokkene toont niet aan in het bezit te zijn van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

- De betrokkene werd op 21.04.2011 het voorwerp van een bevel om het grondgebied binnen de 7 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinquies, betekend op 29.04.2011. (Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen dd. 21.12.2011)

- Op 11.07.2014 werd opnieuw een bevel aan de betrokkene betekend, om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten. Op 03.09.2014 werd uitstel tot het verlaten van het grondgebied toegekend tot 02.10.2014.

De betrokkene heeft nagelaten om aan deze bevelen om het grondgebied te verlaten, gevolg te geven.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep, in zoverre het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing. Zij ontwaart in hoofde van de verzoekende partijen een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van deze beslissingen, die gestoeld zijn op artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissingen de verzoekende partijen bijgevolg geen voordeel kan opleveren.

3.2. Er wordt evenwel op gewezen dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet enkel geldt onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en dat de verzoekende partijen in een enig middel van hun verzoekschrift de schending aanvoeren van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Door te stellen van oordeel te zijn dat de verzoekende partijen geen schending aannemelijk maken van een hogere rechtsnorm, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"PRINCIPES

Overwegende dat artikel 8 van het EVRM als volgt luidt:

"(...)"

Overwegende dat wanneer een risico van schending van de eerbiediging voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, men in de eerste plaats nagaat of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing;

Overwegende dat artikel 8 van het EVRM noch het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven definieert;

Dat beide begrippen autonome begrippen zijn, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd;

Dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, een feitenkwestie is;

Dat voor het begrip familieleven, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de familiale relaties 'de facto' onderzoekt in het licht van artikel 8 van het EVRM¹;

Dat U dient te onderzoeken of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven; Dat dit afhangt of van de weigering van een voortgezet verblijf, dan wel van het feit of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht ;

Dat in de eerste hypothese, de inbreuk wordt onderzocht in het licht van de tweede paragraaf van artikel 8 terwijl in het tweede geval, het EHRM oordeelt dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM;

Dat in dit laatste geval, er volgens het EHRM moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen²;

Dit geschiedt aan de hand van de "fair balance"-toets;

Dat het de taak is van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben;

TOEGEPAST IN ONDERHAVIG GEVAL

Overwegende dat, ten eerste, verzoekers het bestaan van hun familiale leven moeten bewijzen;

Dat het bestaan van het familiale leven niet wordt betwist;

Hoewel de kinderen jonge volwassenen zijn, ze psychologisch, affectief en economisch afhankelijk zijn van hun ouders;

Dat voor het begrip familiaal leven, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de familiale relaties 'de facto' onderzoekt in het licht van artikel 8 van het EVRM³;

Dat aldus het Europese Hof van Mensenrechten : « les rapports entre adultes », comme ici entre les requérants et leurs enfants Stephen Achampong et Richard Anim, « ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux »⁴

Dat de moeder voor haar zieke kinderen zorgt. N. (...) en R. M. (...) zijn suïcidaal en hebben hun ouders nodig om te genezen : "In de daaropvolgende gesprekken gaf mevrouw M. (...) aan "totaal uitgeput" te zijn. Elke dag moet ze N. (...) voortdurend hulp geven en steunen." aldus een medisch verslag van 4 augustus 2014 van Dr. P. R. (...). (Stuk 3 van de regularisatieaanvraag)

Zodat het bestaan van een familiaal leven in België niet betwist kan worden.

Overwegende dat men, ten tweede, moet nagaan of de Belgische Staat de positieve verplichting heeft om het familiale leven van verzoekers te ontwikkelen;

Dat hun zoon en dochter nog steeds in procedure zijn voor de Raad met betrekking tot de beslissing tot weigering van de medische regularisatie dd. 31 maart 2015. Dat immers op 15 mei 2015 een beroep tot schorsing en nietigverklaring werd overgemaakt aan de Raad. Dat een nietigverklaring van de beslissing tot weigering van de medische regularisatie, tot gevolg zou moeten hebben, dat de Raad, in het belang van de samenhang, de schending vaststelt van artikel 8 EVRM.

De verwerende partij zal immers genoodzaakt zijn tot het nemen van een nieuwe beslissing aangaande het verblijf van de kinderen van verzoekster, dat een scheiding kan veroorzaken tussen verzoekers en hun afhankelijke kinderen, zodat artikel 8 EVRM nu al moet worden opgeworpen teneinde de affectiviteit ervan te vrijwaren.

Dat de Raad, bij de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf genomen jegens de kinderen, de mogelijke gevolgen voor het familiaal leven van verzoekers en de kinderen moet onderzoeken.

Dat artikel 8 EVRM tevens een nietigverklaring rechtvaardigt van de weigering van de regularisatieaanvraag dd. 14 september 2015, nu de verwerende partij meent dat er geen sprake kan zijn van een scheiding nu de regularisatieaanvraag van de kinderen tevens werd geweigerd; In casu blijkt duidelijk dat de vereiste mantelzorg een essentieel element is in de belangenafweging; Bovendien hebben verzoekers nooit de openbare orde geschonden en zijn ze nooit ten laste geweest van Belgische Staat. Gelet op de medische toestand en de band van afhankelijkheid, is het noodzakelijk dat de Raad de schending van artikel 8 EVRM vaststelt; (...)"

4.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht

op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Te dezen laten de verzoekende partijen gelden dat hun kinderen *“nog steeds in procedure zijn voor de Raad met betrekking tot de beslissing tot weigering van de medische regularisatie dd. 31 maart 2015”*, nu zij tegen deze beslissing op 15 mei 2015 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring hebben ingesteld. Zij stellen dat een nietigverklaring van de weigeringsbeslissing van 31 maart 2015 tot gevolg zou moeten hebben dat de Raad, in het belang van de samenhang, de schending vaststelt van artikel 8 van het EVRM, nu de verwerende partij in dat geval genoodzaakt zal zijn tot het nemen van een nieuwe beslissing aangaande het verblijf van hun kinderen, wat *“een scheiding kan veroorzaken tussen verzoekers en hun afhankelijke kinderen”*. Zij betogen dat *“de Raad, bij de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf genomen jegens de kinderen, de mogelijke gevolgen voor het familiaal leven van verzoekers en de kinderen moet onderzoeken”*. Er wordt evenwel op gewezen dat de kinderen van de verzoekende partijen ook reeds bevelen hebben gekregen om het grondgebied te verlaten en dat een schorsings- annulatieberoep bij de Raad geen schorsende werking kent. De omstandigheid dat een ongunstige beslissing het voorwerp uitmaakt van een beroep bij de Raad impliceert op zich niet dat deze beslissing onwettig is, zodat niet wordt ingezien dat het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partijen *in casu* strijdig zou zijn met artikel 8 van het EVRM. Bovendien werden de door de kinderen van de verzoekende partijen ingediende vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring inmiddels door de Raad, bij arrest nr. 189 277 van 30 juni 2017, verworpen.

Voor zover de kritiek van de verzoekende partijen gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, wordt er op gewezen dat het de vreemdeling toekomt om klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen en dat uit zijn uiteenzetting duidelijk moet blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. *In casu* hebben de verzoekende partijen in hun op 1 oktober 2014 ingediende machtigingsaanvraag niet gewezen op de omstandigheid dat hun kinderen bij de Raad een schorsings- annulatieberoep hebben ingesteld tegen de ten aanzien van hen genomen beslissing van 31 maart 2015 en hebben zij dit ook niet via een aanvulling van hun aanvraag als buitengewone omstandigheid laten gelden. Hetzelfde kan worden gesteld van de omstandigheid dat de verzoekende partijen nooit de openbare orde zouden hebben geschonden en nooit ten laste zouden zijn geweest van de Belgische Staat. Het kan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook niet worden verweten met deze elementen geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. Aldus maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de gemachtigde op het ogenblik dat hij de eerste bestreden beslissing heeft genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat hun argumentatie *“gefundeerd is op een hangende aanvraag art. 9 ter wat de meerderjarige kinderen betreft”*, dat deze aanvraag inmiddels op negatieve wijze werd afgesloten en de medische problematiek niet werd weerhouden, zodat *“de medische toestand van de kinderen en het beroep op de artikelen van het EVRM geen buitengewone omstandigheid (vormen) om de aanvraag op basis van art. 9 bis in te dienen”*.

Aldus blijkt niet dat door de bestreden beslissingen de eenheid van het gezin, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, wordt verbroken. De omstandigheid dat de dochter van de verzoekende partijen mantelzorg nodig heeft, doet hieraan geen afbreuk.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C.DE GEYTER,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C.DE GEYTER

D. DE BRUYN